

Adevărata sfințire

»Sfințește-i prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.« (Ioan 17,17-19)

Vreau să mă ocup în detaliu cu adevărul important referitor la sfințire, al sfințirii creștine. Nu mă voi limita numai la versetele citate din locul amintit, ci voi aduce și alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu în legătură cu ele, care tratează același adevăr important, ori așa cum Domnul prezintă aici sfințirea, ori mai mult aspectul ei practic.

Că în felul în care Domnul folosește expresia se cuprinde un sens cu totul special trebuie să fie clar pentru oricine care meditează la cuvintele Lui. Ceea ce vreau să arăt s-ar putea să convingă pe unii, care probabil mai înainte nu au remarcat aceasta, că este periculos să accentuezi numai *o parte* a adevărului, oricât de prețioasă ar fi aceasta. Vom vedea de asemenea, că tema „sfințirii” în Cuvântul lui Dumnezeu este mult mai vastă și mai profundă decât oriunde altundeva. Aceasta nu este o degradare a ceea ce probabil au înțeles mulți copii ai lui Dumnezeu prin sfințire. Ar trebui să ne bucurăm că așa este pentru cei mai mulți dintre noi, că aici se poate culege mult mai mult decât ne-am așteptat. De ce să ne minunăm când descoperim că gândurile lui Dumnezeu sunt mult mai presus de gândurile noastre? Mai degrabă ar trebui să ne așteptăm să fie așa și ar trebui să fim permanent mai mult conștienți de măsura redusă a cunoștințelor noastre despre adevărul lui Dumnezeu și să recunoaștem că chiar și acolo unde am cunoscut cu adevărat un adevăr totuși au scăpat multe detalii atenției noastre. Nu vreau să mă ocup cu ce este greșit. În creștinism sunt la ora actuală păreri care se abat de la adevărul referitor la această temă. Nu este intenția mea să tratez aceste aspecte contrare Scripturii; doresc mai mult să mă dedic misiunii fericite de a cerceta în simplitate ce este adevărul simplu, și astfel să dovedesc clar cât de multe lucruri cu cea mai mare importanță sunt în Cuvântul lui Dumnezeu, și care nu se găsesc în concepțiile omenești.

Când Domnul nostru spune deci: »Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei«, aceasta mi se pare că dă dovada cea mai simplă și mai decisivă, că părerea generală dominantă printre copiii lui Dumnezeu cu privire la sfințire este cel puțin incompletă, - că chiar și aceia care recunosc ce este din El, au înțeles numai o parte a adevărului. În general sfințirea se limitează numai la lucrarea practică, pe care Duhul lui Dumnezeu o face în inimile acelora care, deși sunt născuți din Dumnezeu, mai au de luptat împotriva multor lucruri, dar care prin cunoașterea lui Hristos găsesc în harul Său putere împotriva răului din ei. Că aceasta nu se poate aplica și la versetul 19 este foarte clar. De aceea trebuie să se recunoască, că sfințirea trebuie să aibă un înțeles care se deosebește de înțelesul general cunoscut și merge incomparabil mult mai departe decât înțelesul la care este limitat în mod obișnuit această expresie. »Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei«, spune Domnul nostru Isus.

Astfel este îmbucurător chiar de la început pentru un copil al lui Dumnezeu simplu să aibă dovada clară, că aici nu poate fi vorba de îmbunătățirea naturii omenești stricate. El are certitudinea în inimă, că Domnul Isus prin »sfințire« nu se referă la ceea ce face Duhul Sfânt cu natura stricată. În El nu era nimic rău, care ar fi trebuit oprimat sau îmbunătățit. Care copil al lui Dumnezeu nu ar respinge cu vehemență gândul că în El ar fi fost un astfel de rău?

Din aceasta se explică faptul că mulți din neștiință sau din superficialitate și-au făcut o părere despre „sfințirea de Sine” a Domnului nostru, care este foarte departe de adevăr. În timpurile de demult unii au presupus că Domnul nostru a folosit aceste cuvinte în sens simbolic referitor la jertfa Sa, sau cu privire la alte adevăruri. Însă se vede ușor, că aceasta este foarte greșit. Nu este nici un motiv să ne abatem de la înțelesul inițial, pe care l-a avut întotdeauna »sfințirea«. Fără

nici o excepție sfințirea înseamnă punerea deoparte pentru Dumnezeu. Acesta este sensul simplu și adevărat al cuvântului, și aici nu este nici cel mai mic motiv să ne abatem de la el. Totdeauna când în Scriptură se întâlnește cuvântul »sfințire«, înseamnă, când se referă la om, punerea deoparte a acestuia pentru Dumnezeu, respectiv spre Dumnezeu. Cum este pusă deoparte persoana este un alt lucru. Știm că în sistemul iudaic poporul ca atare era pus deoparte pentru Dumnezeu; aceasta avea loc în forma exterioară și devenea vizibil prin diverse rânduieli, în mod deosebit prin rânduiala circumciziei. Era însă cu adevărat o sfințire care se vedea în toate detaliile vieții unui iudeu. Întreg sistemul ceremonial al rânduielilor și poruncilor, care influența toate situațiile din viața zilnică a unui iudeu, arăta în direcția punerii deoparte pentru Dumnezeu.

Când însă aici vedem pe Domnul nostru cum în auzul nostru Își prezintă cu această ocazie inima înaintea Tatălui limpede și evident pentru oricine, observăm că aceasta este o formă nouă de punere deoparte. Între cei puși deoparte ca israeliți în Vechiul Testament vedem pe ucenicii puși deoparte într-un fel nou, da, Domnul Însuși se coboară ca să se pună deoparte pentru ei. El nu a avut nevoie să facă aceasta pentru Sine Însuși. De aceea trebuie să facem loc gândului care se deosebește foarte mult de gândul răspândit printre creștini. În realitate nu poate să existe o dovadă mai convingătoare pentru profunzimea punerii deoparte pentru Dumnezeu a unui creștin, decât aceea pe care o avem aici, unde Domnul nostru roagă pe Tatăl, ca ucenicii – puși deja deoparte din punct de vedere moral față de poporul iudeu, care la rândul lui era despărțit (pus deoparte) de toate celelalte popoare de pe pământ – să fie sfințiți prin adevăr, să fie puși deoparte. El nu a fost mulțumit că aici jos ei se simțeau atrași de Persoana Sa; El era pe cale să facă din ei mai mult decât urmași ai Lui, pe ei, care credeau deja în El. Toate acestea erau adevărate; și totuși El se roagă: »Sfințește-i prin adevărul Tău«. De aceea nu era nicidecum vorba numai de o întrebare superficială referitoare la lege. În privința aceasta nu poate fi nici o îndoială. Ucenicii trebuiau sfințiți din poporul care posedea Legea. Iudeii puteau să fie un popor sfânt. Ucenicii trebuiau să fie sfințiți (puși deoparte) nu numai din mijlocul oamenilor, ci și din Israel – din tot ce ei înșiși au fost. Ei trebuiau puși deoparte într-un fel cu totul nou. Legea, care despărțea în mod practic pe Israel de păgâni, nu este ghid pentru viața creștină.

Dar nici aceasta nu este totul. Când Domnul Isus face această punere deoparte, sau sfințire, a ucenicilor, El arată, că El Însuși contribuie la aceasta, și că El Însuși a trebuit să se pună deoparte în acest scop. »Pentru ei«, spune El, »Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți în adevăr«.

Primul lucru, la care vreau să atrag atenția aici, este unealta care se folosește aici. Ucenicii trebuie să fie sfințiți, așa cum spune El: »prin adevărul Tău«. După aceea Domnul explică ce înțelege El prin adevăr. »Cuvântul Tău (cuvântul Tatălui) este adevăr«.

Fără îndoială cuvântul Tatălui se găsește în Scriptură începând *din momentul și în locul* unde Numele Său ca Tată este revelat. Noi toți știm exact, că aceasta a avut loc în Noul Testament. Găsim, de exemplu, în evanghelia după Matei, că Domnul nostru Isus de la început a făcut cunoscut cu mare atenție acest Nume. Însă noi mai știm, că ucenicii în timpul acela nu au putut să înțeleagă înțelesul adevărat al acestui Nume. Nu puteau să înțeleagă în acel stadiu de tranziție, pe care îl parcurgeau în timpul când Domnul era cu ei. Pe tot parcursul lucrării Sale și spre sfârșitul ei, cu tot mai multă claritate Domnul le-a dat să înțeleagă că urma să aibă loc o schimbare enormă. În capitolul nostru (Ioan 17) El spune: »Le-am făcut cunoscut (ucenicilor) Numele Tău și Îl voi face cunoscut«. El a făcut deja cunoscut acest Nume prin viața Sa, dar nu voia să se mulțumească cu atât – dimpotrivă. Numele Tatălui va fi descoperit mai târziu într-o plinătate mult mai mare. Erau multe lucruri pe care Domnul avea să le spună ucenicilor Săi, dar starea lor nu permitea aceasta. În timpul acela nu puteau să le suporte. După ce va fi venit Duhul adevărului, El îi va călăuzi în tot adevărul.

Deci Numele Tatălui este prezentat și făcut cunoscut mai ales în scrierile Noului Testament. Domnul Isus L-a făcut cunoscut fie personal, ori prin Duhul Sfânt trimis din cer. Este deci cuvântul Tatălui, care ne-a fost dat foarte clar și nemijlocit în aceste scrieri. Și ce schimbare uriașă, frații mei, a fost, că El, care totuși rămâne ce este dintotdeauna, Dumnezeu, singurul Dumnezeu adevărat, care a fost descoperit fiilor lui Israel ca Iehova și El Însuși S-a descoperit direct înaintașilor lor, numiți „părinți”, Avraam, Isaac și Iacov, ca Cel Atotputernic, că El se face acum cunoscut cu Numele și relația intimă de Tată! Trebuie însă să observăm că aici este vorba de mai mult. Nu este vorba numai de o relație intimă, ci de a cunoaște pe Tatăl așa cum *Fiul* a cunoscut pe Dumnezeu Tatăl. Aceasta înseamnă, să cunoști cum El, Tatăl, este în adevăr – în felul cel mai adânc și mai deplin, în care Singurul, care este capabil să cunoască pe Tatăl din veșnicie, L-a cunoscut. Și El, Cel care a cunoscut pe Tatăl din veșnicie, singurul Fiul născut, S-a coborât, a devenit Om aici pe pământ și, cu toate că a fost născut printr-o femeie, El a fost totuși Fiul. În această relație a umblat El în părtășie neîntreruptă cu Tatăl. Toate acestea erau cu adevărat noi, și ucenicilor le-a fost îngăduit să privească rodul acestei părtășii sfinte și s-o cunoască. Acum însă li se vestește mai mult. Adevărul minunat a fost pus mai clar în lumină, că Domnul Isus prin lucrarea, pe care El voia s-o facă pentru ei, și pe care în duhul o vedea deja făcută, îi va aduce în savurarea deosebită și profundă a aceleiași relații, cum nimic altceva nu era în stare s-o facă; că El îi va face, chiar și în timpul cât ei călătoresc prin lumea aceasta, să cunoască pe Tatăl așa cum nimeni mai înainte nu L-a cunoscut în lumea aceasta, în afară de El, Fiul Însuși.

Desigur în cunoașterea Tatălui prin Fiul a fost ceva deosebit și cu totul inaccesibil pentru creatură. Fraților, noi trebuie însă să reținem, că cunoașterea Tatălui, pe care o avem noi, într-un anumit sens depășește simpla cunoaștere pe care o are o creatură. Nu, că noi am înceta vreodată să mai fim creaturi, nici în starea glorificată nu vom înceta; dar noi pășim într-un loc cu totul nou ca părtași ai naturii dumnezeiești, ca aceia, cărora li s-a dat Duhul Sfânt, pentru ca să putem să savurăm în putere această natură divină, și totodată s-o facem cunoscut altora. În privința aceasta ne este clar și suntem conștienți că am fost aduși în poziția de copii ai lui Dumnezeu, născuți din Dumnezeu; în continuare a sosit timpul, după ce Domnul Isus a terminat la cruce cu toată starea neamului omenesc și a intrat acolo sus în prezența lui Dumnezeu în relația nouă și definitivă a omului, potrivit cu gândurile lui Dumnezeu, ca Numele Tatălui și adevărul Lui să fie cunoscut în Duhul Sfânt, așa cum mai înainte nu a fost posibil.

Toate acestea Domnul le vede în Duhul și se roagă ca ucenicii să fie sfințiți prin Cuvântul adevărului, prin adevărul Său. Și este adevărat, cunoașterea lui Hristos are urmări, care sunt mult mai mari chiar decât ce am prezentat deja. Nu numai că noi acum prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi, am fost făcuți capabili de a preamări atitudinea Sa morală, ci se spune despre noi că avem »gândul lui Hristos«. Nu numai că ceea ce nu a fost descoperit în vechime, acum este descoperit, și că noi putem să pătrundem în ele, așa cum dovedește capitolul la care m-am referit deja (1 Corinteni 2), ci în afară de aceasta întreaga Scriptură se transformă pentru noi în chip minunat, dacă am voie să spun așa, prin cunoașterea Fiului lui Dumnezeu revelat în felul acesta. Să luăm de exemplu numai prescrierile Legii, nu există nici măcar una între ele care să nu fie împlinită cu o lumină nouă și cerească. Nu că din această cauză cuvântul Tatălui a trebuit să fie reținut până când a avut loc deplina descoperire, așa cum o avem în Noul Testament, dar lumina Fiului lui Dumnezeu este reflectată din fiecare parte a Scripturii. Aceleași locuri, care au fost înțelese de un iudeu în felul lui, oferă creștinului cu totul altele învățături, nespuse de adânci. Aceasta nu este fantezie, și nici o umbră a Scripturii, ci este acțiunea plinătății ei în lumina lui Hristos. Să ne gândim la un iudeu evlavios, care citea Legea, Psalmii sau profeții, înainte de a veni Domnul Isus. Ce a înțeles el din Scriptură era absolut adevărat și avea însemnătatea ei la locul pentru care a fost hotărâtă; însă cât de nemărginit de larg, de mare și de adânc devine totul, când se înțelege

legătura cu Hristos, așa cum o cunoaștem noi! În felul acesta descoperirea Domnului Isus, și pe lângă aceasta ca Acela care a făcut cunoscut ucenicilor pe Tatăl, influențează fiecare loc din Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce la întrebuintarea ei la început este numai o rânduială legalistă, devine o mărturie pentru adevărul Evangheliei, al harului divin, al lucrurilor cerești.

Să luăm de exemplu marea zi a ispășirii. Un iudeu citește Levitic 16 și are înaintea ochilor anumite rânduieli importante ale Legii: pe marele preot, țapii, berbecii, folosirea sângelui în interiorul și în afara Locului sfânt, mărturisirea păcatelor asupra țapului pentru Azazel, care era trimis în pustie. Cât de cu totul altfel este însă, când este vorba de noi! Nu că noi negăm o oarecare parte din Scriptură, sau o desconsiderăm; adevărul deplin, adevărul Tatălui (ca să-l numim așa) este creat în așa fel că nici un atom nu se pierde din ceea ce un iudeu a cunoscut. Dar iudeul nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce noi, care suntem în părtășie cu Hristos, putem ști, căci noi privim la lucrurile care nu se văd și care sunt cerești. Când noi vedem preotul intrând în Locul sfânt, pentru noi aceasta are un înțeles cu totul nou. În marele preot noi vedem pe Domnul nostru Isus, însă nu numai pe El; vedem și pe alții în El.

Despre această identificare nu se spune nici un cuvânt în capitolul nostru. Este vorba de o taină; și taina nu era atunci încă descoperită. Dar acum este descoperită. La intrarea în Locul sfânt nu este vorba numai de fiii lui Aaron, ci aceasta are pentru noi o importanță într-un fel cu totul nou. Hristos, dacă am voie să spun așa, nu mai este cunoscut ca o singură Persoană, ci în legătură cu mulți. Noul Testament ni-L prezintă, cum El face din noi o parte a Sa. Noi suntem »mădulare ale trupului Său, din carnea Sa și din oasele Sale«. Astfel, în Unul care intră în Locul Sfânt ne vedem pe noi aduși în prezența lui Dumnezeu. Noi nu ne asemănăm cu poporul, care stătea afară și care aștepta reparația marelui preot, care le aducea siguranța primirii lor înaintea lui Dumnezeu. Noi am fost făcuți capabili să avem o înțelegere mult mai profundă a acestei jertfe, deoarece cunoașterea noastră intră în partea dinlăuntru a perdelei, în loc să așteptăm ceea ce se va vesti în exteriorul perdelei. Partea noastră este ceea ce este înaintea ochilor lui Dumnezeu în cer; nu ca poporul, care prin fiecare reparație a marelui preot găsea o primire temporală înaintea lui Dumnezeu, - mântuirea noastră este mult mai minunat întemeiată, și anume pe ceea ce Dumnezeu vede în sânge și în Marele Preot, care aduce sângele înaintea Lui. Pe scurt, ceea ce ne-a fost dăruit nu este numai o măsură de mângâiere sau de cunoaștere spirituală, așa cum ele se găsesc într-un suflet evlavios, chiar dacă Duhul lui Dumnezeu este activ în această privință. Noi ne odihnim în ceea ce Dumnezeu Tatăl vede în Fiul și în lucrarea Sa, și în ceea ce Duhul Sfânt ne mărturisește despre aceasta.

Aceasta poate arăta în ce măsură adevărul Tatălui, cuvântul Tatălui, este unealta prin care noi am fost puși deoparte pentru Dumnezeu Tatăl, așa cum este arătat clar în Noul Testament; dar această înștiințare nu se limitează numai la Noul Testament, așa cum am văzut. La ceea ce vreau să atrag atenția în mod deosebit este – ceea ce ușor se trece cu vederea – schimbarea totală pe care a adus-o cunoașterea lui Hristos pe baza mântuirii, atât în ceea ce privește omagierea din partea noastră a Cuvântului, savurarea Cuvântului de către noi precum și toată aplicarea lui. Pe scurt, rezultatul descoperirii lui Hristos, așa cum noi Îl cunoaștem, este, că noi înțelegem Scriptura în general într-un fel în care niciodată mai înainte nu am înțeles-o. Unii dintre noi au spus și mulți au simțit că o astfel de cunoaștere a Domnului Isus face Biblia să devină o carte nouă pentru noi, chiar dacă mai înainte am fost deja creștini. Sunt convins că mulți dintre noi au făcut o astfel de experiență. Probabil vă amintiți de ceea ce ați simțit. În locul întrebărilor și enigmelor nedezlegate, de care am avut parte, al nesiguranței și fricii, cu care ne-am apropiat de adevărul divin, domnește acum claritate. Nu mai ești neliniștit cu privire la înțelegerea corectă a Cuvântului, și nici cu privire la relația personală cu Dumnezeu. Prin harul lui Dumnezeu lucrurile se văd acum în lumină deplină, în măsura în care cineva dintre noi poate vorbi de „lumina deplină”. Însă noi *avem voie* să vorbim realmente despre aceasta; căci Dumnezeu, Tatăl nostru,

vorbește despre noi ca despre aceia care Îl cunosc, fără îndoieli sau nesiguranță. Chiar și despre cei mai tineri dintre noi, despre copilași, El spune, că ei au ungera din partea Celui Sfânt și știu toate. Cum ar putea Tatăl să vorbească în felul acesta despre cei mai neînsemnați din familia Sa? El poate, deoarece El le-a dat pe Hristos și pe Duhul Sfânt.

Da, noi suntem sfințiți prin adevăr, și cuvântul Tatălui este adevăr. Deci acest cuvânt este cel care a dat naștere la o schimbare așa de uriașă. Creștinul nu mai privește Cuvântul lui Dumnezeu în felul vechi, legalist. Noi știm ce înseamnă să nu mai fii jumătate iudeu și jumătate creștin. Prin harul nemărginit al lui Dumnezeu avem voie să privim pe Hristos în Evanghelie în toată valoarea Sa, avem voie să pricepem din inimă toată revelația lui Hristos. Oricât de importantă ar fi fost aplicarea textuală a Cuvântului, ea se pierde acum total în strălucirea Aceluia pe care Duhul lui Dumnezeu Îl are înaintea ochilor începând din Geneza 1 și până la sfârșitul capitolului 22 din cartea Apocalipsa.

Prin aceasta întreaga Scriptură este moștenirea noastră, și nimic mai puțin. Avem însă nevoie să cunoaștem pe Tatăl în Fiul, ca să putem citi corect totul. Nu mi se va putea reproșa, că fac anumite îngrădiri ale Cuvântului lui Dumnezeu, și noul fel de a studia Cuvântul nu permite, nici măcar aparent, ca creștinul să fie obligat la ceea ce iudeul avea ca »slujire a morții«, cu toate că unii dintre noi vor să creadă că ceea ce iudeului a slujit ca ghid, ca »să aducă roade spre moarte«, ar fi pentru noi regula de viață. Eu cred că aceia care susțin Legea, merită acest reproș. Nu, dragi prieteni, să nu renunțăm la ceea ce Mântuitorul nostru ne prezintă așa de măreț, pentru a avea lucrurile prin care Dumnezeu a închis pe iudeul mândru spre condamnare. Dacă noi am fi fost iudei, am fi lăsat acest fel de sfințire înapoia noastră. Ucenicii erau nu numai Iudei, ci erau credincioși iudei; însă ei aveau nevoie să fie sfințiți prin adevăr, căci până în momentul acela nu au fost.

Deci sfințirea nu este întoarcerea la Dumnezeu (căci ucenicii erau întorși la Dumnezeu), ci este puterea cuvântului Tatălui de pune deoparte, pe care ei trebuiau s-o afle acum. Marea schimbare a fost lucrată în ei. Cum a avut ea loc? Ce a spus Domnul? »Sfînțește-i prin adevărul Tău.« Fără îndoială, ceea ce a dat naștere la această sfințire, în ceea ce privește Cuvântul scris, era noua desfășurare a adevărului divin, a cărui putere caracteristică, distinctivă, era Numele Tatălui revelat în Fiul și prin Fiul.

Pe scurt, mijlocul folosit aici era Noul Testament. Însă pe lângă aceasta – departe de a lăsa la o parte ceva din Vechiul Testament – drumul cel mai bun este să ne însușim într-adevăr Vechiul Testament; în felul acesta el va fi înțeles cu adevărat. Dacă cunoaștem pe Tatăl, vom cerceta Cuvântul și vom savura fiecare parte a Cuvântului lui Dumnezeu. În felul acesta nu ne va scăpa nimic, nu vom pierde nimic. Nu prin aceea că ne imaginăm că am fi iudei vom înțelege adevărul sau el ne va sfinți. Dimpotrivă, aceia, care au fost cu adevărat iudei, au trebuit să fie scoși din tot ce era iudaic. Acum este vorba de un om nou în Hristos.

Putem astfel să recunoaștem clar baza generală de pe care vorbește Domnul, precum și ceva din schimbarea importantă, care trebuie să aibă loc prin puterea Duhului lui Dumnezeu. »Sfînțește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.« Să ne amintim că ucenicii nu erau încă pe fundamentul creștin. Sfințirea, despre care este aici vorba, îi pune cu adevărat deoparte ca creștini. Nu era facerea cunoscut a vieții; aceasta nu sfințește. Pe de altă parte această sfințire nu se referă simplu la lucrarea practică, care are loc zi de zi în inima copilului lui Dumnezeu. Aceasta are loc realmente și este importantă; sunt locuri în Scriptură care vorbesc exclusiv în acest sens despre sfințire, cum ar fi 1 Tesaloniceni 4,3-4; 5,23; Evrei 12,14. Există o sfințire, sau punere deoparte pentru Dumnezeu Tatăl, cu caracter general și fundamental. La această sfințire se referă Domnul, fără să excludă lucrarea practică care are loc în suflet. El se referă la punerea deoparte a ucenicilor, care atunci Îl înconjurau, în acel caracter nou, adevărat creștin. Ucenicii

stăteau încă în legătură cu vechile obiceiuri și practici, căci până în momentul acela erau iudei. Sosise timpul când ei trebuiau scoși din iudaismul lor. Aceasta pare să fi avut Domnul de gând.

Dar aceasta nu este totul. El nu spune numai: »Sfințește-i prin adevăr«, adevărul Tatălui, prezentat în mod deosebit și nemijlocit în scrierile creștine numite „Noul Testament”. El mai spune și: »Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume«. Această trimitere nu se limita nicidecum numai la Iudeea. Lumea era înaintea lor. Exista așadar o astfel de relație intimă, cum era punerea deoparte pentru Tatăl, exista totodată și o trimitere în lumea întreagă. Desigur Domnul Isus a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel, dar acesta nu este felul în care El este privit în Evanghelia după Ioan. În această Evanghelie este vorba de lucruri mai adânci. Poporul este privit aici ca fiind complet îndepărtat de Dumnezeu și ca o parte a unui sistem extins care este în opoziție cu Tatăl; toți sunt văzuți ca fiind deznădăjduit de răi și dușmani ai lui Dumnezeu. Așa cum Tatăl L-a trimis pe El în lume, așa i-a trimis și El în lume.

Dar ca să facă mai efectivă această lucrare a punerii deoparte pentru Tatăl, Domnul adaugă un alt adevăr, deosebit de important: »Și Eu Însuși Mă sfințesc (sau: Mă pun deoparte) pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr«. Aceasta vrea să spună: Cuvântul Tatălui, oricât de binecuvântat este el, și oricât de mult schimbă totul pentru noi, nu este suficient. Noi avem nevoie de un lucru personal, care să captiveze simpatiile noastre. Cine ar putea să fie acesta în afară de Unul, de Domnul Isus Însuși? Dar nu este Domnul Isus pe pământ. Iudeii vor primi odată descoperirea binecuvântată a Domnului aici pe pământ. Nu vreau să mă ocup acum în detaliu cu aceasta, când va avea loc aceasta și cât timp va dura; dar acest timp va veni pentru ei. Ei vor primi pe Cel făgăduit, când El li se va face cunoscut aici pe pământ. Picioarele Lui se vor așeza pe Muntele Măslinilor, așa cum știm. Acolo sau în felul acesta noi nu-L cunoaștem. *Noi Îl cunoaștem așa cum El este acum în prezența Tatălui în cer.* Acesta este înțelesul punerii Lui deoparte personale. Prin această punere deoparte sau sfințire de Sine nu se înțelege jertfa de pe cruce. La cruce Dumnezeu L-a făcut păcat, în loc ca El Însuși să se sfințească. Acolo El a fost Locțiitorul nostru și a fost părăsit de Dumnezeu, pentru ca noi, cei care credem, să nu mai trebuiască niciodată să gustăm ce înseamnă această despărțire de Dumnezeu. Nu că Domnul Isus, chiar și atunci când a fost făcut păcat, câtuși de puțin nu a mai fost subiectul plăcerii lui Dumnezeu Tatăl! Dimpotrivă, în această judecată îngrozitoare El a fost în toată ființa Lui desfătarea cea mai profundă a Tatălui. Și cu toate acestea, a fost desăvârșit de adevărat și real, că la cruce El a fost făcut păcat, că El S-a făcut în chip desăvârșit, fără nici o rețineră, una cu urmările păcatului nostru și din cauza aceasta a suferit din partea lui Dumnezeu, împotriva căruia a fost făcut răul, și pe care El a vrut să-L glorifice. Cu siguranță crucea nu a fost numai o aparență, ci o realitate, oricare ar fi fost fastul gol al lumii în care stătea crucea. Să diminuezi realitatea suferințelor Lui înseamnă să diminuezi realitatea glorificării lui Dumnezeu, și aceasta este un lucru mult mai important decât mântuirea ta și a mea. Fraților, pe cruce s-a rezolvat totul, acolo s-a pus pentru totdeauna totul în ordine. Tot răul a fost pus asupra Lui la cruce, fiind judecat pentru păcat. Nu există nimic, oricât ar fi de păcătos și stricat, pentru care Isus să nu fi suferit, niciun păcat, oricât de negru ar fi el, pe care El să nu-l fi spălat cu sângele Lui scump. Urmarea este, că Dumnezeu Însuși privește cu plăcere la păcătos și că păcătosul găsește odihna de care are nevoie conștiința lui trezită. Dar aceasta este cu totul altceva decât punerea deoparte de Sine sau sfințirea de Sine a Domnului nostru pentru păcatele noastre, »pentru ca și noi să fim sfințiți prin adevăr«. Domnul Isus ocupă pentru om o poziție cu totul nouă, pentru ca să poată exista creștini în fapt și adevăr. Căci caracterul unui creștin, chiar dacă el se află pe pământ, este, că el este ceresc. Cum ar putea el să devină ceresc, decât numai prin revelarea unui Om ceresc, care este viața lui? Cine este acest Om ceresc sau cine ar putea fii, decât numai Omul Isus Hristos, care, după ce prin jertfa Lui a îndepărtat păcatul, a ocupat acest loc nou acolo, Capul unei familii noi, așa cum ne este El revelat prin Duhul Sfânt trimis din cer?

Deci acesta este înțelesul esențial al cuvintelor adăugate de Domnul. În loc să ne dea numai în Cuvântul Tatălui acea plinătate a adevărului, în mod deosebit în Noul Testament, dar care parcurge și întreg Vechiul Testament în așa fel că noi avem la îndemână un mijloc sigur și pe care ne putem baza, că noi putem recunoaște pe Tatăl în fiecare parte a Scripturii, Domnul Se dă personal pentru noi, pentru ca în felul acesta în Persoana Sa să avem adevărul nemijlocit înaintea noastră și pentru simpatiile noastre. Pe lângă Cuvântul detaliat al Tatălui avem nevoie de o Persoană, care să încâtușeze inimile noastre. Avem nevoie de ea, ca să nu ne pierdem în plinătatea revelațiilor divine. Și aici este Unul, care poate să ia în posesiune toate simpatiile inimii, care ne încâtușează cu Sine, prin aceea că ni se revelează pe Sine, El, Cel mai demn dintre toți, subiectul demn al lui Dumnezeu Tatăl, de aceea cu siguranță și al nostru, copiii, a căror desfătare și-o găesc în tot ceea ce El își găsește desfătarea. Acest Unul nu este altul decât Hristos; dar este Hristos la care noi privim după ce tot răul a fost judecat, tot binele a fost câștigat, și după ce dragostei nu i-a mai rămas nimic de făcut, da, după ce chiar și dreptatea nu mai are nici o altă misiune de îndeplinit, decât numai să ne binecuvânteze. Acum Dumnezeu ca Tată ne poate binecuvânta, și El face aceasta având în vedere jertfa nemărginită a Domnului Isus. Faptul că Dumnezeu poate acum să ne binecuvânteze ca Tată, și El ne binecuvântează, El ni-l arată prin aceea că Domnul Isus este în prezența Sa, și El ne face să-l știm prin Duhul Sfânt trimis din cer. Faptul că Domnul Isus și-a ocupat locul la dreapta lui Dumnezeu nu este un simplu fapt fără o importanță deosebită, nu este un eveniment fără roade, oricât ar fi el de mare și de minunat. Nici pe departe: această punere deoparte de Sine la dreapta lui Dumnezeu este o rădăcină a adevărului divin, da, este rădăcina binecuvântărilor noastre deosebite. El a fost înălțat la dreapta Tatălui ca Omul model (dacă avem voie să spunem așa), în al cărui chip Duhul ne formează și ne alcătuiește prin adevăr. Această sfințire de sine a Sa, prezența Sa înaintea lui Dumnezeu este de aceea așa de importantă, deoarece El va deveni mijlocul unic pentru dezvoltarea minunată a adevărului și dragostei, pe care Dumnezeu dorește cu plăcere să le vadă în aceia care aici pe pământ aparțin lui Hristos.

Aceasta este deci, ceea ce ne este prezentat în continuare prin cuvintele: »Eu Însuși Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr«. Noi avem nevoie de Cuvântul Tatălui, dar noi avem nevoie și de Persoana pusă deoparte din cer, și anume avem nevoie de Ea în această ordine. Căci noi trebuie să ne fi însușit adevărul Tatălui, făcut cunoscut în Noul Testament, înainte de a ști să prețuim așa cum se cuvine faptul că Domnul Isus este la dreapta Tatălui, deoarece El S-a sfințit așa de mult, pentru ca și noi să fim sfințiți prin adevăr.

Însă atunci (aproape că nu trebuie să mai spun aceasta) când noi am văzut pe Domnul Isus acolo, când știm să prețuim însemnătatea deosebită a faptului că noi Îl avem pentru sufletele noastre ca Persoană, care se află cu totul în afara lumii, după al cărui chip și plăcere Duhul Sfânt ne formează și ne conduce în timp ce suntem aici jos, atunci prin aceasta adevărul va deveni mult mai personal și mai plin de putere pentru noi. Nu că adevărul nu rămâne în Cuvânt, dar în felul acesta el este folosit cu mai multă binecuvântare. Așa cum spune El aici: »Eu Mă sfințesc pentru ei«, dar nu rămâne la aceasta, ci continuă »ca și ei să fie sfințiți prin adevăr«. Vedem astfel, că atunci când începem cu adevărul și apoi ne urcăm să privim poziția personală a Domnului, prin aceasta adevărul câștigă tot mai mult în putere și greutate.

Dacă acum ne îndreptăm spre anumite locuri din Noul Testament, care se referă la sfințire, fără îndoială vom găsi în ele aspecte noi ale acestei teme; dar toate vorbesc despre același adevăr mare, oricare ar fi aplicarea lui în fiecare caz în parte.

Aproape fiecare scrisoare oferă dovezi pentru aceasta.

»Către toți preaiubiții lui Dumnezeu care sunt în Roma, chemați să fiți sfinți ...« (Romani 1,7)

»Către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți ...« (1 Corinteni 1,2)

»... și către toți sfinții care sunt în toată Ahaia« (2Corinteni 1,1)

»... către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos« (Efeseni 1,1)

»... către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi« (Filipeni 1,1)

»... către sfinții și frații credincioși în Hristos, care sunt în Colose« (Coloseni 1,2)

»În Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților sfinți« (1 Tesaloniceni 5,27).

Aici nu poate fi nici o îndoială pentru un cititor neutral, cu judecată. Aici este totdeauna vorba de persoane care sunt puse deoparte pentru Dumnezeu. Și anume începând din momentul în care a început lucrarea Sa în sufletele lor. Cuvântul nu se referă nicidecum la o măsură de cunoaștere, la care ei au ajuns. El consideră că ei, ca copii ai lui Dumnezeu în această lume, sunt puși deoparte pentru El din momentul în care după chemarea lor au început să meargă pe calea credinței; nimic mai mult.

Însă acest adevăr, oricât de elementar ar fi el, din păcate nu a fost păstrat intact de creștinătate. Nu vorbesc numai de marile greșeli ale Babilonului, care după mulți ani de la moartea lor, dar în niciun caz mai devreme, declară sfinți pe sfinții săi, așteptând până când prin minuni ale relicvelor celor morți se dau dovezi ale sfințeniei lor. Nu, și acolo unde papalitatea a fost negată, nu se procedează prea fricos și contrar Scripturii, când cei mai mulți credincioși nu vor să se recunoască reciproc ca sfinți, nu vor să spună despre ei înșiși că din momentul în care mărturisesc Numele Domnului au fost sfințiți în Hristos Isus? Ce este aceasta, decât numai o nedemnă dare înapoi de frică atât în a recunoaște harul bogat al lui Dumnezeu cât și responsabilitatea serioasă a fiecărui credincios în parte? Ei sunt sfinți și sunt chemați să se comporte ca atare. Nerecunoașterea acestui fapt nu este o măsură mare de smerenie, ci numai o necredință ignorantă spre dezonorarea Domnului și spre mare pagubă pentru propriul suflet. Din locurile citate din Scriptură rezultă foarte clar, că toți care au mărturisit pe Hristos au fost numiți sfinți și ei au fost tratați ca sfinți; că sfințirea era partea fiecăruia care purta Numele Lui. Ei erau puși deoparte pentru Dumnezeu, și anume de la început (compară cu Faptele Apostolilor 9,13; 20,32; 26,18).

În 1 Corinteni 1,30 avem un alt loc cu privire la tema noastră (ar fi prea mult să ne ocupăm cu fiecare loc). Aici apostolul spune: »Iar din El, voi sunteți în Hristos Isus, care a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare«. Eu cred că aici Duhul lui Dumnezeu folosește cuvântul »sfințenie« într-un sens foarte larg, nu numai în punerea deoparte pentru Dumnezeu nostru și Tatăl prin Domnul Isus, Fiul, chiar de la începutul drumului nostru ca creștini, ci și cu privire la puterea care pune deoparte, care lucrează până la sfârșit în sufletele noastre. Eu cred că acest efect dublu este cuprins aici în cuvântul sfințenie și aceasta vrea să ni se spună. »Înțelepciunea« este în opoziție cu filozofia omului, care în mod deosebit se întâlnea la greci, căroră apostolul le-a scris. »Dreptatea« pune deoparte tot ce este nedesăvârșit și este făcută cunoscut în har acolo unde omului ca atare îi lipsea total concordanța morală cu Dumnezeu; »sfințenia« nu numai începând din momentul chemării, ci continuând mereu. »Răscumpărarea« completează lucrarea harului; aici nu este vorba de răscumpărarea prin sângele lui Hristos ci este răscumpărarea trupului, așa cum deduc eu din succesiunea crescândă. Aceasta arată la rândul ei mărimea expresiei »sfințenie«. Așa cum »răscumpărarea« este înțeleasă în sensul cel mai larg, consider că tot așa este și cu »sfințenia«.

Dar dacă venim la 1 Corinteni 6, în versetul 11 găsim ceva mai exact: »Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți ...«. Nicio scriere teologică a secolului 19 nu s-ar fi gândit să așeze aceste cuvinte în această ordine. De aceea ele nu au găsit adevărul. Și eu vreau să spun chiar, că nici un scriitor omenesc al vreunui secol nu ar fi folosit aceeași formă a cuvintelor, în afară de acela care a fost inspirat de Dumnezeu. Dar să ne întrebăm, am învățat noi înțelepciunea care este exprimată prin ele? Am descoperit noi, de ce aceste cuvinte sunt nu numai adevărate, ci sunt mult mai adevărate în această ordine decât în oricare alta?

Desigur acest verset prin »sfințire« înțelege nu numai aplicarea practică prin Duhul lui Dumnezeu a adevărului la conștiință, după ce cineva a fost îndreptățit, așa cum se obișnuiește în protestantism; și cu atât mai puțin el confundă sfințirea cu îndreptățirea, așa cum face catolicismul.

Deci dacă presupunem, că cuvintele apostolului sunt mijlocul ca să exprime pe deplin adevărul divin, atunci este clar că părerea, potrivit căreia »sfințenia« se limitează la procesul practic care are loc în suflet după îndreptățire, este total insuficientă.

Apostolul nu vrea să ne învețe aici acest aspect. Să însemne aceasta atunci, că valoarea și necesitatea acestei lucrări practice, adică creșterea în sfințenie, după ce am crezut și am fost îndreptățiți, trebuie diminuate? Nicidecum. Eu recunosc importanța lor. Punerea noastră deoparte pentru Dumnezeu, permanentă, zilnică și în cel mai mic detaliu, este numită pe drept »sfințenie«. Însă vreau să spun că este un adevăr mai mare, pe care omul nu-l recunoaște așa de ușor și nu-l înțelege, și că lipsește ceva, care să dea creștinului o înțelegere clară și completă a relației lui cu Dumnezeu.

În primul rând este evident, că apostolul Pavel spune aici corintenilor, că oricât de murdari ar fi fost ei înainte de a cunoaște pe Domnul Isus, ei au fost spălați, atunci când L-au primit. Este foarte posibil că apostolul face aici aluzie la botezul ca semn exterior. Dar despre aceasta nu vreau să mă ocup aici; vreau însă să accentuez că spălarea nu este același lucru cu sfințirea și sfințirea, așa cum oricine va recunoaște, nu este același lucru cu îndreptățirea. Însă mai departe: dacă acești trei pași reprezintă părțile necesare ale mântuirii creștine, atunci succesiunea, în care Dumnezeu a lăsat să se scrie, să nu fie corectă? Despre credincioșii din Corint se spune, că ei »au fost spălați«, căci prima lucrare a Cuvântului lui Dumnezeu într-un suflet păcătos constă în aceea, să aducă la lumină murdăria sufletului, să descopere răul care murdărește, să judece și să îndepărteze. »Spălarea« prin Cuvânt (Efeseni 5,26) nu este același lucru cu sfințirea, cu toate că este foarte strâns legată de ea; în această parte Dumnezeu în harul Său se ocupă cu ceea ce este în opoziție totală cu El. »Sfințirea« se ocupă exclusiv și pozitiv cu binele, pentru care sufletul este pus deoparte. Noi Îl vedem atunci pe El, Cel care este ținta punerii deoparte, spre care se îndreaptă acum sentimentele, și nu numai curățirea de răul din natura noastră.

Cu toate că noi putem să diferențiem între spălare și sfințire, în realitate ele nu se pot despărți în sufletul omului care vine sub puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu. Însă înțelepciunea lui Dumnezeu se arată întotdeauna în ordinea în care El ne prezintă gândurile și cuvintele Sale. Repet: spălarea este aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt la conștiință. Dacă Hristos este primit în adevăr, El va lucra în cel păcătos în așa fel, că păcătosul descopere și judecă răul din el înaintea lui Dumnezeu. El s-a născut acum din Dumnezeu, dar nașterea din nou va face ca el să simtă ce este el cu adevărat. El se pocăiește. Dar sfințirea merge mai departe, prin aceea că ea îi descopere ceva care îi câștigă inima și o trage la sine. Acum este clar, că spălarea înseamnă mai mult îndepărtarea necurățiilor, și că sfințirea este mai mult rezultatul subiectului descoperit, care stăpânește inima și o atrage la sine.

Așa ne prezintă Duhul lui Dumnezeu această temă. Dar aici în 1 Corinteni 6,11 mai există și o a treia expresie: îndreptățirea, și evident îndreptățirea este pusă după sfințire, și nu înaintea ei. În ordinea, în care Duhul Sfânt o pune, ea urmează după spălare și sfințire. Cum se poate aceasta împăca cu părerea, pe care învățătura cu privire la sfințire o limitează la sfințirea practică a creștinului după îndreptățirea sa? Nicidecum nu se poate împăca! Să renunțăm atunci la afirmația apostolului, ca fiind de neînțeles? Să nu înțelegem noi adevărul lui Dumnezeu și în acest punct și să-l savurăm în inimile noastre? Este adevărat, că prin felul în care Domnul folosește cuvântul »sfințire« în Ioan 17 se dovedește nu numai că el are un alt înțeles, mai larg, decât în mod obișnuit i se atribuie și felul în care Duhul Sfânt îl folosește prin apostol arată că el are un înțeles

cu totul diferit de simpla aplicare a lui la starea practică sau la maturizarea sufletului, după ce el a cunoscut pe Domnul.

Voi adăuga un alt loc din Biblie, ca să arăt, că acesta nu este un gând samavolnic, ci că Duhul lui Dumnezeu îl prezintă foarte clar. Exact aceeași parte a adevărului este prezentată și de un alt apostol. În 1 Petru 1,2 citim, că creștinii iudei împrăștiați în Asia Mică au fost aleși »după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«. Este clar, că ceea ce în 1 Corinteni 6 este numit »îndreptățit« corespunde aici stropirii cu sângele lui Isus Hristos. Dacă ar sta la bază părerea larg răspândită din timpul nostru, atunci apostolul Petru s-ar fi exprimat aproximativ în felul următor: că acești creștini iudei ar fi fost aleși spre stropirea cu sângele lui Isus Hristos, după care Duhul Sfânt va continua lucrarea de sfințire în sufletele lor. Dar el face aici o cu totul altă constatare. El spune: »Aleși ... prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«. Deci sfințirea este prezentată aici ca temelie pentru stropirea cu sângele lui Isus, căci ei au fost sfințiți prin Duhul, ca să fie stropiți cu sângele lui Isus.

În ce sens se înțelege atunci »sfințirea« aici? Aceasta este întrebarea. Ce vrea să spună Duhul lui Dumnezeu, când îl face pe Pavel să spună »sfințiți, îndreptățiți«, sau când îl face pe Petru să spună: »prin (êv) sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«? Deoarece »sfințire« stă în 1 Corinteni 6 înainte de »îndreptățire« și în 1 Petru 1,2 înainte de »stropirea cu sângele lui Isus Hristos«, în aceste locuri ea trebuie să însemne lucrarea Duhului Sfânt, și anume începând din momentul când în suflet devine vie dorința după Dumnezeu, spre care el privește din pricina lui Isus, fără încredere în sine însuși dar îndrăznind să spere numai spre bine. Probabil sufletul nu știe încă ce măsuri a întreprins harul, dar cunoașterea că în Dumnezeu este har suficient îl face capabil să se supună sentinței Lui cu privire la tot ce el a fost și la tot ce a făcut. Acum el se agață de El și este pe deplin sigur că în El este toată bunătatea și se bazează pe faptul că prin Domnul Isus harul Său va străluci asupra lui. Însă el nu știe încă ce har bogat l-a căutat și a devenit activ pentru el înainte ca el să se trezească. Duhul lui Dumnezeu dă naștere la dorința, ca cu orice preț să facă voia lui Dumnezeu și pune înaintea ochilor unui astfel de suflet lucrarea Domnului Isus în valoarea ei nemăsurabilă înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta sufletul este adus acum la stropirea cu sângele lui Isus Hristos; dar așa cum sufletul a fost ales, înainte ca Duhul Sfânt să înceapă să lucreze de fapt în el, tot așa Duhul a fost activ, înainte ca el să fie stropit cu sângele lui Isus.

În vorbirea lui Petru este o aluzie clară la lucruri și fapte din Vechiul Testament, cu scopul de a oferi credincioșilor iudei un sentiment viu al noii lor poziții, comparată cu poporul vechi. Un israelit trebuia să se gândească involuntar la Exod 24,7-8, unde se spune: Moise »a luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.” Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte.”« Avem aici în cazul lor aceleași elemente: ascultarea față de Lege și stropirea cu sângele jertfei, care a fost sacrificată în aceste momente solemne. Dar ce diferență! Israel sta acolo, obligat să asculte de Lege, și stropit cu sânge, care amintea că moartea era pedeapsa pentru încălcarea Legii. Creștinul este părtaș vieții lui Hristos, al unei vieți de ascultare, al ascultării a cărei expresie desăvârșită era Hristos. Creștinul a fost stropit cu sângele Lui, aceasta adevărește că înaintea lui Dumnezeu el a fost curățit în chip desăvârșit de păcatele sale.

Această lucrare a Duhului Sfânt de la început și până la sfârșit este numită în Scriptură »sfințirea lucrată de Duhul«. Ea cuprinde întreaga punere deoparte a sufletului pentru Dumnezeu, începând din primul moment. »A da viață« este acțiunea asupra sufletului mort în păcate și fărădelegi. Dumnezeu dăruiește viața nouă și acțiunea vieții divine este, că sufletul este atras spre Dumnezeu, Cel care dă viața. »Sfințirea« include întotdeauna sentimentele față de El, Cel care dă

binecuvântarea Sa așa de bogată. Chiar dacă sufletul cunoaște numai parțial adâncimea și plinătatea binecuvântării, el crede totuși în Acela care poate să binecuvânteze; și numai El poate să binecuvânteze. Probabil este numai convingerea că în casa Tatălui există pâine din belșug, unită cu convingerea că ai fi fericit, dacă ai putea să ajungi acolo. Sufletul este foarte sigur, că acolo se găsește har, dar el nu îndrăznește să spere că acolo va fi mai mult decât un salariat cu ziua. Cu toate acestea inima se încrede în dragostea care stăpânește acolo, dar nu știe cum poate să ajungă acolo. Fără Duhul nu ar fi avut loc în inima fiului pierdut o întoarcere spre Tatăl, nu ar fi avut loc recunoașterea adevărată și mărturisirea păcatului făcut față de cer și față de El. În momentul când are loc judecata de sine și sentimentele inimii se îndreaptă spre Tatăl și casa Sa, începe sfințirea lucrată de Duhul. Abia atunci când el vine la Tatăl și află de vițelul care a fost tăiat, și este îmbrăcat cu sandale și cea mai bună haină și i se pune pe deget inelul, abia atunci este »îndreptățit«, potrivit învățaturii. »A fi îndreptățit« înseamnă că prin credință aplici cu privire la tine lucrarea Domnului Isus, în timp ce în adevăratul sens al Scripturii ai fost deja sfințit prin Duhul.

Sfințirea practică urmează în principal după îndreptățire. Împotriva acestei păreri nu am nici o obiecție. Cu privire la această temă nu vreau nicidecum să pun în discuție sau să atac persoane, respectiv grupări. La locul ei este un adevăr important, că lucrarea permanentă de sfințire continuă după îndreptățirea noastră. Dar ce este sfințirea lucrată de Duhul înainte de îndreptățirea noastră? De ce teologii și predicatorii nu spun nici un cuvânt despre aceasta? Cu siguranță nu pentru ca să dea onoare Sfintei Scripturi, și cu atât mai puțin din înțelegerea adevărului lui Dumnezeu. Cum se face că acest adevăr nu este cunoscut în creștinătate, și nu numai astăzi, ci de șaptesprezece secole? (Notă: W. Kelly s-a născut în 1821 și a trăit până în anul 1906) Dacă nu ar fi așa, unde am putea atunci să-l găsim la teologii de demult și din timpurile moderne? Eu nu știu, și nu cred că altcineva ar ști. Fapt este, că acest adevăr în mod cu totul inexplicabil - în afară însă pentru aceia care au recunoscut decăderea creștinismului de la credință – a dispărut din școlile de teologie.

Ce putem învăța noi din aceasta? Binecuvântarea faptului de a avea Sfânta Scriptură. Căci aici nu este vorba de un adevăr tainic, nu de ceva care ar putea să se piardă fără să aducă pagube mari pentru suflete. Sunt consecințe practice mari, dacă se pierde dinaintea ochilor sfințirea lucrată de Duhul, așa cum este ea prezentată de Pavel și Petru. Nu vorbesc acum de așa-numita sfințire permanentă, sau de creșterea în sfințire, așa cum este numită ea în teologie; toate acestea le las la o parte. Toate aceste expresii pot să fie mai mult sau mai puțin corecte, dar le ocolesc, fără să intru în detalii cu privire la ele. Eu cred pentru mine, că în principiu ele exprimă adevărul, și în privința aceasta nu vreau să mă amestec nici cu ce spun arminiani (sectă olandeză din secolul 17 orientată împotriva învățaturii lui Calvin cu privire la predestinație) și nici cu calviniștii, sau cu oricare alții.

Dar eu trebuie să întreb pe acești creștini și pe fiecare, dacă nu este un lucru deosebit de important și care spune mult, faptul că unul din adevărurile cele mai importante pentru un suflet temător de Dumnezeu, unul din adevărurile de bază ale Noului Testament, pentru cei mai mulți copii ai lui Dumnezeu a devenit până astăzi fără importanță. Dacă acest gând este greșit, atunci să mi se arate dovezile contrare, căci le-aș recunoaște cu cea mai mare bucurie, dacă cineva ar putea să-mi arate că eu am trecut ceva cu vederea. Pot să spun sincer, că după cercetări amănunțite, dar zadarnice, cred că cele spuse sunt adevărul curat (și anume un adevăr serios), că sfințirea lucrată de Duhul în sensul cel mai important, așa cum îl prezintă Noul Testament, este „o necunoscută mare” pentru cei mai mulți creștini ai timpului nostru.

Care este deci consecința practică din aceasta pentru suflete? Mare, în orice privință. În orice caz este evident, că sunt suflete în care a lucrat Duhul lui Dumnezeu, care deseori au ispite și se simt nefericite. Atunci nu li se dă cuvântul Tatălui, ci li se oferă cuvântul Legii ca ghid, și prin

aceasta ajung și mai nefericiți, căci niciodată nu a fost intenția lui Dumnezeu să facă fericit pe un păcătos prin Lege. »Prin Lege vine cunoștința păcatului«. Cum ar putea ea să lucreze altceva la un copil al lui Adam, decât înrobire, condamnare și moarte (vezi 2 Corinteni 3)? Așa cum Legea nu dă putere, tot așa ea nu revelează niciodată un obiect. Ea are într-adevăr un scop deosebit de important, dar scopul este să convingă sufletul de vinovăția lui. Așa cum apostolul învață foarte clar, folosirea ei legitimă este nu pentru cel drept, ci pentru cel nelegiuit și neascultător, pentru cel fără evlavie și păcătos, pentru cel necurat. Legea este puterea păcatului, nu a sfințeniei, deci exact opusul puterii care sfințește. Harul Tatălui ne revelează ceea ce are El cel mai binecuvântat și mai drag și Cuvântul Său face ca cel mai iubit al Lui să fie și cel mai iubit al nostru. Aceasta este ceea ce sfințește. »Sfințește-i prin Cuvântul Tău. Cuvântul Tău este adevăr ... Și Eu Însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.«

Pe lângă faptul că ne arată caracterul deplin al sfințirii creștine pe tot drumul credinciosului, »sfințirea lucrată de Duhul« cuprinde prima lucrare a Duhului Sfânt în fiecare suflet născut din Dumnezeu, de la primele începuturi ale lucrării reale a Duhului lui Dumnezeu printr-o viață, care îi este dată, prin aceea că ea deschide mai mult sau mai puțin inima (căci El poate fi deseori împiedecat), dar care totuși are sentimente orientate spre Dumnezeu.

Cât de des dorește un suflet într-o astfel de situație să fie sigur, că este sfințit! Ce ușurare ar fi, dacă s-ar ști sfințit! Tocmai într-o astfel de stare unul, care este conștient de caracterul lui nedemn, se simte greu apăsător, deoarece este deplin conștient că el însuși nu a fost sfințit, oricât de mare ar fi harul Domnului Isus. Ce mângâiere ar fi pentru un astfel de suflet, să știe, că a fost sfințit, și anume într-un sens mult mai absolut decât numai cu privire la starea și umblarea lui practică de moment, care îl preocupă așa de mult! Ce liniște intervine, când învățăm să nu mai privim la noi înșine, ci să ne uităm la Hristos și să ne agățăm de El!

Dar aici mai există un alt punct. Când Dumnezeu iese în întâmpinarea unui suflet, care suferă din cauza ispitelor, este descurajat și nu are nici o putere să câștige deplina mângâiere și pace în credința în Domnul Isus, cu toate că a fost sfințit, atunci El nu permite ca sufletul să se împace cu această stare. Aici se arată importanța cuvântului din Epistola lui Petru: »Ales ... după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos.« De ce stă aici ascultarea pe primul loc? Pentru mulți aceasta nu este o greutate mică și deseori conduce la o răstălmăcire tristă a Cuvântului. Se recunoaște că, ca și credincios ești chemat la ascultare, dar se dorește să se creadă, că, atunci când suntem neascultători, sângele lui Hristos este izvorul care repară orice eșec din partea noastră. Sper să nu fie nimeni printre cititorii mei, căruia să-i fie necunoscute gândurile lui Dumnezeu și tratează cu ușurătate Scriptura, ca să nu spun necuviincios. Nu, apostolul nu s-a referit la nimic de felul acesta, ci el spune, că atunci când Duhul lui Dumnezeu desparte un suflet de lume, prima mișcare a sufletului, care s-a întors cu adevărat de la satan și păcat la Dumnezeu, dorința mare a inimii este să asculte, în timp ce stropirea cu sângele lui Isus dă siguranța, că în ochii lui Dumnezeu ai fost curățit de vină. »Ce să fac, Doamne?«, a strigat Saul din Tars, când era căzut la pământ. Sunt într-adevăr unii, care spun, aceasta a fost o întrebare cu natură legalistă, dar eu nu pot nicidecum să fiu de acord cu această părere. Sunt de acord, că deplina libertate a Evangheliei nu era încă cunoscută, dar în cazul lui întrebarea era bună și binecuvântată. Ea era un semn al dorinței instinctive a naturii noi, să facă voia lui Dumnezeu.

Dar aici noi vedem mult mai mult. Citim că etalonul pentru ascultarea sufletului ales și sfințit prin Duhul este ascultarea lui Isus, căci, așa cum cred eu, Numele Său din acest verset se referă atât la »ascultare« cât și la »stropirea cu sânge«. Această ascultare nu este ascultarea unui iudeu, ci opusul acesteia. De aceea cuvintele »Isus Hristos« stau la sfârșitul propoziției. »Ales ... după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos.« Ascultarea este ascultarea lui Hristos, așa cum sângele era

sângele Său. Nu este prima dorință a sufletului trezit să asculte? Dar acum nu există nici o ascultare, pe care Dumnezeu s-o prețuiască, în afară de ascultarea pe care a dovedit-o Domnul Isus. Nu este ascultarea legalistă iudaică cu speranța în anumite binecuvântări sau de frica anumitor blesteme. Domnul Isus nu a ascultat niciodată din aceste motive. El a ascultat totdeauna fiind conștient, că El este Fiul lui Dumnezeu, și creștinul cel mai simplu trebuie să asculte având o conștiință asemănătoare. Și noi suntem prin har copii ai lui Dumnezeu și Dumnezeu și Tatăl nostru a plantat în noi, ca prim impuls al vieții noi, dorința de a face voia Sa. Mulți dintre cei născuți din Dumnezeu, chiar dacă nu au fost eliberați cu adevărat și cu regret deseori sunt încurcați în învățături dăunătoare, își găsesc totuși bucuria în a face voia lui Dumnezeu. Inimile lor doresc să fie ascultătoare și credincioase. Lor le lipsește numai plinătatea strălucitoare și libertatea harului lui Dumnezeu, care îi eliberează de gândurile nedesăvârșite și câteodată greșite.

Aceasta vrea să spună Duhul lui Dumnezeu aici, după cum cred eu. Sfințirea lucrată de Duhul are loc »spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos«. Ce diferență față de cuvintele arogante ale iudeului, care spune: »Tot ce a spus Domnul vrem să facem și să ascultăm.« El însuși a fost atunci stropit cu sângele animalului jertfit, ca și cartea legământului, care amenința cu moartea în cazul încălcării Legii; acesta era sensul sângelui, cu care a fost stropită cartea legământului și cu care a fost stropit și poporul. Nu era sângele ispășirii, care îi salva, ci era sângele care confirma solemn Legea și obligațiile lor, care le puneau permanent înaintea ochilor faptul că ei vor trebui să moară dacă vor da greș. Toate acestea se pare că le-a avut apostolul Petru înaintea ochilor săi, numai că pentru creștin a intervenit o schimbare radicală. Căci creștinul nu începe cu cartea Legii, ci cu Mântuitorul, în care el găsește izvorul vieții care dorește să asculte de Dumnezeu, și în care el găsește și o salvare înfăptuită. Astfel el poate ști chiar de la început, că păcatele lui au fost șterse și iertate înaintea lui Dumnezeu. În locul sângelui animalului de jertfă, care vorbește de faptul că încălcarea Legii aduce moartea cu sine, creștinul are sângele Mântuitorului, care îi dă asigurarea, că totul a fost pus în ordine, deoarece el a fost spălat de păcatele sale în acest sânge. Așa după cum viața în Hristos este veșnică, tot așa este și mântuirea.

Sper deci, că din aceste puține locuri din Scriptură și în context cu ce am văzut detaliat în Ioan 17, ne-a devenit clar caracterul sfințirii creștine. Caracterul ei deplin, precum și calea spre el ni l-a arătat Domnul Isus. Aceștia le urmează epistolele, care detaliază succesiunea și locul sfințirii, sau punerii deoparte a sufletului pentru Dumnezeu în comparație cu alte lucrări ale harului. Hristos a arătat dimensiunea sfințirii, în timp ce epistolele descriu, ca să spun așa, începutul ei în inimi. Desigur ambele părți sunt în aceeași măsură adevărate și divine, și fiecare este deosebit de importantă, dar ambele se deosebesc foarte mult de ceea ce în general copiii lui Dumnezeu gândesc despre această temă. De aceea m-am străduit, ca cu ajutorul lui Dumnezeu să prezint mărturia pe care o dă Scriptura despre această temă deosebit de importantă.

Alte locuri din Scriptură se referă la sfințirea practică, și în privința aceasta trebuie să mai spun ceva. Un loc clar în privința aceasta este Evrei 12, unde apostolul spune: »Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.« Aici este clar vorba de sfințirea practică. Apostolul se adresează acelor, despre care el presupune că sunt creștini. S-ar putea ca printre ei să fie persoane care erau în pericol să cadă în starea de la început, ceea ce s-a și întâmplat. Unii din ei au devenit deja împotriviți, dar cu privire la ei apostolul aștepta «lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea». Dar aici el spune: »Urmăriți pacea cu toți.« Ei aveau într-adevăr pace cu Dumnezeu, dar el le cere: »Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.« În aceasta nu este inclusă nici o asprime deosebită, nimic care să fi creat greutatea chiar și celui mai sensibil suflet; căci cu siguranță nu există nici un creștin, care afirmă, că poate să trăiască cum vrea și totuși va ajunge în cer. Poate în mod obișnuit un om născut din Dumnezeu să mai păcătuiască? Mult mai tare este vorbirea lui Ioan, când scrie: »Oricine este născut din

Dumnezeu, nu păcătuiește.« Pe drept aici s-ar putea replica, că Ioan se referă aici la natura nouă a unui astfel de om, și nu la faptul că un credincios într-un fel sau altul nu poate greși. Dar nimeni, care este cu adevărat născut din Dumnezeu, nu poate să trăiască înaintea lui Dumnezeu fără să aibă o conștiință încercată și o umblare sfântă. Nimeni, care este născut din nou, nu va mai trăi în continuare în păcat, ci el va umbla potrivit cu natura nouă. Sunt diferite nivele de putere spirituală, așa cum știm, dar toți sfinții au o dorință comună, și Domnul ascultă această dorință și îi răspunde, venind în întâmpinarea sufletului și îl ajută, uneori prin adevărul însuși, prin Cuvântul lui Dumnezeu, alteori prin disciplinare severă, dar întotdeauna cu scopul să dea putere sufletului să-I fie plăcut Lui. Din aceasta devine clar, că nu este nici cel mai mic motiv să se răpească puterea îndemnului de a urmări sfințirea, spunând, »sfințirea« înseamnă aici ceea ce noi am devenit în Hristos. Despre aceasta nu poate fi niciodată vorba aici, și dacă totuși noi credem că este așa, atunci ne înșelăm singuri.

Și în 1 Tesaloniceni 4,3 este clar vorba de o întrebare referitoare la umblarea practică: »Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră«, și tot așa în versetul 7: »Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.« Este evident că Pavel vorbește aici despre umblarea zilnică în sfințire. În capitolul 5,23 dorește ca Dumnezeu să-i sfințească pe deplin și tot duhul lor, sufletul lor și trupul lor să fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos. În același timp el se gândește întotdeauna la lucrarea practică, care are loc prin credință.

Amintesc expres acest loc, căci atunci când noi accentuăm o parte a adevărului, să nu uităm niciodată cealaltă parte a lui. Cele spuse până aici dovedesc că în Noul Testament se vorbește în afară de sfințirea practică, pe care tocmai am tratat-o, clar și precis despre puterea de a pune deoparte a Duhului lui Dumnezeu din fiecare suflet născut din nou, și expresia pentru aceasta este »sfințirea lucrată de Duhul«. Începând cu primul impuls al vieții divine omul este continuu sfințit, și aceasta se poate numi sfințirea absolută sau personală, ca s-o diferențiem de cealaltă sfințire, sfințirea relativă, care depinde de maturizarea spirituală, de supunerea față de Cuvântul lui Dumnezeu, de citirea Cuvântului lui Dumnezeu, de rugăciune, post, judecare de sine și disciplinare. Toate aceste lucruri sunt mijloace de ajutor pentru creșterea practică a sufletului în sfințire.

Trebuie să ne ocupăm pe scurt de locurile din Faptele Apostolilor 20,32 și 26,18. Acestea nu se pot aplica nicidecum la creșterea în sfințire, ci ele vorbesc despre caracterul și poziția tuturor creștinilor adevărați. Forma cuvântului grecesc (*hegiasménoi*) nu permite nici un alt înțeles. Vrea dimpotrivă să se spună că aici este vorba de starea credincioșilor, atunci când au ajuns la sfârșitul călătoriei lor sau când au ajuns în slavă? O asemenea îngrădire este contrazisă prin Romani 15,16 și 1 Corinteni 1,2; și mult mai clar prin Evrei 10,10. Aceasta nu poate fi nicidecum diminuată prin forma cuvântului (*hagiazómenoi*) din Evrei 10,14 sau 2,11. Participiul prezent poate fi folosit abstract, fără referire la forma activă sau pasivă. Dar perfectul nu ar putea fi folosit în greacă, așa cum este în versetul 10, când prin *hagiazómenoi* ar trebui să se exprime că noi ne-am afla acum într-un proces de sfințire aflat în derulare, dar până acum nu am fi desăvârșiți. În timp ce prezentul poate să exprime ori evenimentul actual, ori caracterul general al unei activități, perfectul redă totdeauna în greacă rezultatul continuu sau rezultatul valabil al unei acțiuni încheiate în trecut și de aceea aici confirmă, că noi am fost sfințiți prin jertfa trupului lui Isus Hristos, care a avut loc odată pentru totdeauna. Aici nu este vorba de hotărârile lui Dumnezeu cu privire la noi, ci de rezultatul actual, continuu, al lucrării înfăptuite de Hristos. De aceea, dacă se sprijină pe Evrei 10,14 (*hagiazómenoi*), ca să se dovedească că aici este vorba de un proces progresiv, aceasta este nu numai arbitrar, deoarece participiul prezent nu are întotdeauna acest sens, ci este totodată contrazis prin forma (*hegiasménoi*) din versetul 10, prin care se fixează timpul (perfect) și prin aceasta este exclus că este vorba de ceva neterminat. Nu este ceva, prezentat ca fiind posibil, ci este o realitate actuală și o parte componentă permanentă a naturii

adevăraților creștini, și aceasta pentru că ei au luat prin credință pentru sine lucrarea înfăptuită de Hristos, recunoscută de Dumnezeu ca fiind pe deplin valabilă. De aceea când în versetul 14 (tous hagiázoménous) se traduce cu „cei ce sunt sfințiți”, sub aparența unei traduceri textuale exacte se dovedește că nu s-a înțeles adevăratul sens al acestui loc și nu se înțelege învățătura apostolului cu privire la această temă, și aceasta cu atât mai mult cu cât forma (teteleíokēn; »El a făcut desăvârșiți«) din aceeași frază este incompatibilă cu afirmația că „sfințirea” nu este aici o stare permanentă, la care în acest caz se neagă înțelesul abstract al participiului prezent care se întâlnește aici. Este interesant să reținem, că Duhul în acest capitol (versetul 29) folosește aorist ca formă de timp a verbului (hegiásthe; »el a fost sfințit«), ca să descrie pe cineva care odinioară a fost un mărturisitor botezat al lui Hristos cel răstignit, dar care mai târziu s-a dovedit a fi un necredincios. Această formă de timp a verbului constată o realitate istorică, în timp ce perfectul, care totdeauna evocă gândul cu privire la un eveniment existent, nu putea fi bine folosit cu privire la cineva care a călcat în picioare pe Hristos și a nesocotit sângele legământului. Nu este adevărat că acesta a progresat așa de mult în viața divină, că acest sânge a fost aplicat prin credință sau că puterea curățitoare, sfințitoare a acestui sânge a fost vizibilă în viața lui. O astfel de vorbire se bazează pe o simplă închipuire și este nu numai lipsită de fundament în Sfânta Scriptură, ci și trece cu vederea indicațiile clare din acest verset. Locul acesta nu spune nimic despre viața spirituală, despre aplicarea personală prin credință a sângelui sau despre efecte curățitoare vizibile sau invizibile, ci este vorba numai de a păcătui cu voia, după ce s-a primit cunoștința despre adevăr (versetul 26). Chiar și cunoașterea cea mai exactă și mai completă nu înseamnă nicidecum că Dumnezeu a lucrat la conștiință, așa că persoana a fost născută din nou și s-a întors la Dumnezeu, căci câți oameni nemântuiți posedă astăzi o cunoștință clară, deplină și sigură și cu toate acestea „posedă adevărul în nedreptate”! Cu totul altceva spune Evrei 9,14, unde citim că sângele lui Hristos curăță conștiința de fapte moarte, ca să slujim Dumnezeului cel viu (de fapt, să aduci o slujbă divină). Dacă prin aceste cuvinte s-ar vorbi de starea de odinioară a celui decăzut din capitolul 10, atunci părerea anumitor comentatori ar avea o bază biblică (vezi cele spuse mai înainte), dar noi avem în capitolul 10,26 și versetele următoare, precum și în capitolul 9,14 o mărturie dublă, clară, împotriva unei astfel de interpretări. Evrei 13,12 pare să fie prea general ca să decidă într-un sens oarecare întrebarea care ne preocupă aici, dar locurile, a căror vorbire este clară, dau lumină suficientă, ca să constate cu siguranță sensul lor.

Deci acestea sunt cele două înțelesuri de bază în care se poate folosi „sfințirea, sfințenia” credincioșilor. Nu intru aici în detalii cu privire la sfințirea Fiului de către Tatăl (Ioan 10,36), și tot așa nici la rugăciunea, ca Numele Tatălui să fie sfințit (Matei 6,9; Luca 11,2), la relația căsniciei cu cel necredincios (1 Corinteni 7,14), sau că mâncărurile sunt consumate nu numai pentru menținerea vieții naturale, ci sunt sfințite pentru folosirea de către credincioși într-un chip plăcut lui Dumnezeu. Apostolii Pavel și Petru se referă la un aspect al sfințirii, unde, așa cum am văzut, sfințirea este așezată categoric înaintea justificării. Dacă s-ar vrea folosirea acestui aspect la umblarea practică, atunci s-ar nimici tot adevărul, căci nu poate exista o adevărată sfințire creștină în inimă și umblare, înainte ca sufletul să fi fost socotit neprihănit.

Deoarece amândoi prezintă sfințirea categoric înaintea justificării (îndreptării), este clar că sfințirea lucrată de Duhul are un alt sens decât sfințirea practică; sfințirea lucrată de Duhul este punerea deoparte pentru Dumnezeu a fiecărui credincios, de la început și până la sfârșit. Așa este folosită expresia în 2 Tesaloniceni 2,13-14: »Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.« Aici »sfințirea Duhului« stă împreună cu »credința adevărului«, și anume »de la început«. Nu este maturizarea în sfințire, care urmează. Și cu toate acestea maturizarea urmează cu siguranță, când sufletul, care a ajuns la

odihnă în lucrarea lui Hristos, prin lucrarea Duhului Sfânt se face practic una cu Hristos, subiectul sentimentelor inimii. »După cum odinioară v-ați făcut mădularele voastre roabe ale necurăției și fărădelegii, așa că săvârșeați fărădelegea, tot așa, acum trebuie să vă faceți mădularele voastre roabe ale neprihănirii, ca să ajungeți la sfințirea voastră« (Romani 6,19).

»Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică« (Romani 6,22). Deci aceasta este în ceea ce intră creștinul, ceea ce Domnul Isus scoate așa de clar în evidență în Ioan 17, și la care, așa cum am văzut, sfințirea creștină este privită fără vreo referire în timp. Înțelesul ei este mai profund; am văzut, că noi am fost puși deoparte pentru Tatăl, potrivit cu descoperirea Lui Însuși în Cuvântul Său și în Fiul, care acum este înălțat. »Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului« (2 Corinteni 3,18).

Facă Domnul, ca acestei teme bogate și serioasă să i se acorde mai multă onoare, căci ea este așa de ușor întunecată spre paguba copiilor lui Dumnezeu și este așa de ușor uitată, nu numai spre paguba acelora care sunt la începutul drumului (căci prin aceasta li se răpește mângâierea pe care o oferă cunoașterea că ești sfințit), ci și a acelora care sunt de mult timp pe cale. Fie ca ei să fie mereu impulsionați prin conștiența că dacă sunt sfințiți în felul acesta, atunci ei sunt chemați ca în umblarea lor să nu aibă alt etalon decât Hristos, așa cum El a fost revelat în Cuvântul Tatălui. Fie ca ei să savureze nu numai fragmente ale adevărului, ci întreaga descoperire a lui Dumnezeu și prin puterea Duhului Sfânt să acționeze cu simpatii și sentimente noi, care sunt judecate și adâncite prin aceste comunicări divine și tot mai departe și tot mai mult să se concentreze asupra persoanei Domnului Isus. Să ne dăruiască El, ca noi să înțelegem tot mai mult cât de prețios este că am fost sfințiți prin Cuvântul Tatălui și că Fiul S-a sfințit pentru noi ca noi să devenim tot mai mult asemenea Lui, Modelul nostru minunat.